

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.20.675/2017/10/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. K. Kovács Dóra Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző: dr. K. Kovács Dóra ügyvéd) által képviselt **felperes neve(felperes címe)** felperesnek – a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium (1011 Budapest, Fő utca 44-50., ügyintéző: dr. Máté Edit jogtanácsos) által képviselt **I.rendű alperes neve** I. rendű, az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviseleti Osztály (1055 Budapest, Szalay utca 16., ügyintéző: Beerné dr. Vörös Helga Adrienn beosztott bíró) által képviselt **II.rendű alperes neve** (1055 Budapest, Markó utca 27.) II. rendű, valamint a dr. Tímár Anikó ügyész által képviselt **III.rendű alperes neve**(1055 Budapest, Markó utca 16.) III. rendű alperesek ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2017. április 6. napján meghozott 22.P.21.056/2016/29. számú ítélete ellen a felperes 30. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a felperesnek az állam javára és felhívásra összesen 635.838 (hatszázharmincötezer-nyolcszázharmincnyolc) forint kereseti illetéket kell megfizetnie.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 847.784 (nyolcszáznegyvenhétezer-hétszáznyolcvannégy) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy az elsőfokú bíróság az alpereseket egyetemlegesen kötelezze 3.247.300 forint vagyoni és 7.350.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 349. § (1) és (3) bekezdése, 339. § (1) bekezdése, 75. § (1) bekezdése, 76. és 78. §-a, valamint 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján.

A követelése ténybeli alapjaként a vele szemben folyt büntetőeljárásban elrendelt házi őrizetet és lakhelyelhagyási tilalmat jelölte meg. Állította továbbá, hogy a II. rendű alperes megsértette az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Egyezmény (továbbiakban: Római Egyezmény) 6. cikk 1. pontjában meghatározott, a büntetőeljárás ésszerű időn belüli befejezéséhez való jogát. Előadta még, hogy a II. rendű alperes a Be. 583. § (5) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségét elmulasztotta, mellyel az I. rendű alperessel szembeni kártalanítási igény érvényesítésének lehetőségétől megfosztotta. Az I. rendű alperes pedig mint a közhatalom birtokosa mögöttes felelősséggel tartozik az általa alapított költségvetési szervek által okozott károkért.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. és II. rendű alperes elsősorban a követelés elévülését állította. Az I. rendű alperes hivatkozott arra is, hogy az állam a vagyoni jogviszonyok alanyaként jogszabályi rendelkezés hiányában nem felel egyetlen szerve vagy szervezete kárt okozó magatartásáért, és mögöttes felelőssége sincs e magatartásokkal okozott károkért. A II. rendű alperes állította, hogy a kényszerintézkedések tárgyában hozott határozataiban a vonatkozó anyagi és eljárási szabályokat helyesen alkalmazta, továbbá hivatkozott arra is, hogy a házi őrizetet elrendelő határozatot a felperes tudomásul vette. Vitatta a büntetőeljárás szükségtelen elhúzódását. Azt elismerte, hogy a felmentő ítélet a Be. 583. § (5) bekezdésében előírt tájékoztatást nem tartalmazta, de álláspontja szerint a védővel eljáró felperes a törvény által biztosított hathónapos határidő alatt kártalanítási igényét a tájékoztatás hiányában is érvényesíthette volna, ezért a tájékoztatás elmaradása és a késedelmes igényérvényesítés között nincs okozati összefüggés. A III. rendű alperes állította, hogy az ügyészség a nyomozásfelügyeleti és vád-előkészítési tevékenységét az anyagi és eljárási jogszabályokat betartva látta el, ahogyan a Be.-ben rögzített határidőket is betartotta.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 30.000 forint perköltséget, míg az államnak külön felhívásra 441.000 forint illetéket.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felperest a 2016. október 20-án tartott tárgyaláson a keresete pontosítására, nevezetesen az egyes alperesek által tanúsított jogellenes magatartások, az azokkal okozati összefüggésben álló kárai, az egyes alperesekkel szemben előterjesztett kereseti kérelmei jogcímének megjelölésére hívta fel. Idézte az 1952. évi III. törvény (Pp.) 141. § (2) és (6) bekezdését, a 121. § (1) bekezdés c) pontját, valamint a 3. § (3) bekezdését. Kifejtette, hogy a felperes a 2016. december 16-án előterjesztett beadványában a felhívásban előírtakat nem teljesítette, ezért a 2017. január 24-én megtartott tárgyaláson újabb felhívást intézett a felpereshez, aki az abban foglaltaknak nem tett eleget. Emiatt az érvényesíteni kívánt jogot nem lehetett megállapítani, ezzel pedig a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésében foglaltak megvalósultak, és a felperes tárgyaláson tett nyilatkozata miatt, miszerint beadványai a keresete minden lényeges elemét tartalmazzák, újabb határidő biztosítása sem volt indokolt.

A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és keresetének teljesítését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Kifejtette, hogy a keresetében az alperesek károkozó magatartását alátámasztó jogi tényeket előadta, az érvényesített jogot jogszabályhelyek feltüntetésével megjelölte, az állításait alátámasztó bizonyítékait a keresetlevélhez csatolta. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú eljárás megismétlésére álláspontja szerint okot adó négy eljárási szabálysértést jelölt meg. Állította, hogy az elsőfokú bíróság a 2017. január 24-i tárgyalásra a jogi képviselőjét szabályszerűen nem idézte: a 2016. október 20-án megtartott tárgyalásról készült jegyzőkönyv az új hatánap időpontjaként 2017. január 27. napját tüntette fel, azonban az azt 2017. január 24. napjára kijavító, 2016. november 11-én kelt végzést jogi képviselőjének a 2016. november 16-án csatolt meghatalmazás ellenére az elsőfokú bíróság nem kézbesítette. A 2017. január 24-én megtartott tárgyalást (24. számú tárgyalási jegyzőkönyv) az elsőfokú bíróság 2017. április 6. napjára halasztotta, azonban a jegyzőkönyvet a felperesi jogi képviselőnek nem kézbesítette, a jogi képviselő a hatánapról a felperes részére kézbesített idézésből, míg a 24. számú tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt felhívásról 2017. április 4-én irattanulmányozás során szerzett tudomást. Az ítéletben megjelölt 2017. február 7-i időpontban a felperesi képviselő nem a 24. számú tárgyalási jegyzőkönyvet, hanem az I. rendű alperes 2017. január 25-én kelt előkészítő iratát vette kézhez. Kifejtette, amennyiben az elsőfokú bíróság mulasztása következtében a 2017. január 24-i tárgyalásról távol maradó jogi képviselője folytatódó tárgyalásra történő idézése a 2017. február

7-én kézbesített irattal történt, úgy az elsőfokú bíróság az idézés szabályait is megsértette, mert a Pp. 96. § (2) bekezdése szerint tájékoztatást nyújtó idézés (104-es minta) megküldése nem történt meg. Mindezek miatt a 2017. április 6-i tárgyalásra sem volt a jogi képviselő szabályszerűen idézve. Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem érdemi vizsgálatát, elbírálását is elmulasztotta, holott a 2016. december 16-án előterjesztett beadványában az érvényesített jogot, az annak alapjául szolgáló tényeket előadta. Ezek alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy a II. és III. rendű alperesek felelősségét közhatalmi jellegű tevékenysége vagy mulasztása alapozza meg. A II. és III. rendű alperesek közhatalom gyakorlása során a felperes jogellenes fogvatartásával megsértették a személyes szabadsághoz fűződő jogát, ezért velük szemben a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti általános felelősségi és a 349. § (1) bekezdése szerinti speciális szabályok alkalmazandók. A törvényes vád hiányában folytatott büntetőeljárás a felperes emberi méltóságának, jó hírnevének sérelmét is megalapozta. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elutasítását nem indokolta, ezzel megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdését, és az ítélete felülbírálatra alkalmatlan. Az elsőfokú bíróság a Pp. 2. § (1) bekezdésében előírt tisztességes eljáráshoz való jogot sem biztosította a felperes számára. A felperes személyes meghallgatását elmulasztotta, ezáltal a Pp. 3. § (3) bekezdésében meghatározott tájékoztatási kötelezettségének sem tett eleget. A Pp. 146. § (6) bekezdésében írt mellőzés jogkövetkezménye levonásának törvényi feltételei [141. § (1)-(4) bekezdés] sem álltak fenn, hiszen a bizonyítékait a keresetlevélhez csatolta, személyes meghallgatása érdekében valamennyi tárgyaláson megjelent. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (6) bekezdését is megsértette, mert az I. rendű alperes előkészítő iratát 2017. április 5-én, egy nappal a tárgyalás előtt kézbesítette.

Az alperesek ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték annak helyes indokai alapján.

Valamennyi, az elsőfokú eljárásban előadott nyilatkozatuk fenntartották, és kiemelték, hogy a felperes az elsőfokú bíróság felhívása ellenére az érvényesíteni kívánt jogot pontosan nem jelölte meg.

A fellebbezés nem alapos.

A felperes a fellebbezésében a keresetet teljes egészében elutasító döntés megváltoztatását és az összesen 10.597.300 forint megfizetésére irányuló keresetének a teljesítését kérte, így az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt az 1952. évi III. törvény (Pp.) 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét teljes egészében bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a másodfokú eljárásban nem orvosolható lényeges eljárási szabálysértést nem követett el.

Az elsőfokú bíróság a felperest valamennyi tárgyalásra személyesen vagy jogi képviselője útján szabályszerűen idézte. A 2016. október 20-án megtartott tárgyaláson a felperes és jogi képviselője jelen volt, a bíróság velük az új határnapot (2017. január 27.) szóban közölte. 2016. november 9-én a felperes jogi képviselője a képviseleti joga megszűnését bejelentette, ezért az elsőfokú bíróság a tárgyalás határnapját 2017. január 24-re kijavító, 2016. november 11-én kelt végzést az ekkor személyesen eljáró felperesnek kézbesítette, aki azt a térítvevényvel igazoltan átvette, következésképp a felperes idézése a 2017. január 24-i határnapra szabályszerű volt. Megjegyzendő, hogy a felperes immáron új jogi képviselője útján 2016. december 16-án benyújtott beadványában jelezte, hogy a jogi képviselő a 2017. január 24-i időpontról értesült, kérte az ezen időpontra kitűzött tárgyalás távollétében történő megtartását. A 2017. január 24-én megtartott tárgyalásról készült 24. sorszámú, az új határnapra (2017. április 6.) szóló idézést is tartalmazó jegyzőkönyvet a csatolt térítvevény szerint a felperes képviselője 2017. február 7-én személyesen átvette. A felperes

állította, hogy e napon jogi képviselője az I. rendű alperes 2017. január 25-én kelt előkészítő iratát vette át, ezt azonban cáfolja a felperes képviselőjének címzett, a bíróságra 2017. február 27-én kézbesíthetlenség miatt visszaérkezett küldemény, mely az I. rendű alperes 2017. január 25-i előkészítő iratát tartalmazta.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 96. § (2) bekezdését sem sértette meg, hiszen a Pp. 219. § (1) bekezdés c) pontja alapján a bíróságnak csak a hatánap kitűzésére vonatkozó végzést kell kézbesítenie.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 212. § (1) bekezdése alapján a felperes keresetéről érdemben ítélettel döntött, mely döntés a 213. § (1) bekezdésének megfelelően valamennyi kereseti kérelmére kiterjedt, és döntésének indokát adta, ezért a felperes e jogszabályhelyek megsértését alaptalanul állította.

Arra helyesen hivatkozott a felperes, hogy a keresetlevélben az érvényesíteni kívánt jogot a jogszabályhelyek feltüntetésével megjelölte, és az annak alapjául szolgáló tényeket előadta, ekként azt, hogy a II. és III. rendű alperes a közhatalom gyakorlásával (kényszerintézkedések elrendelése, a büntetőeljárás ésszerű időn túli befejezése) neki vagyoni kárt okozott, illetve a közhatalom gyakorlása során a kényszerintézkedések elrendelésével, az eljárás ésszerű időn túli befejezésével személyiségi jogát megsértette, mely miatt nem vagyoni kára megtérítését kéri. Azt is megjelölte, hogy az I. rendű alperes álláspontja szerint mögöttes felelősséggel tartozik a II. és III. rendű alperes által okozott károkért. Ugyanakkor a felperes a keresetlevelében, majd az előkészítő iratában elmulasztotta előadni, hogy a lakhelyelhagyási tilalom elrendelése és a büntetőeljárás elhúzódása következtében őt ért jogsérelem miatt követelt 6.000.000 forint nem vagyoni kártérítésből milyen összeget érvényesít a kényszerintézkedés és milyen összeget az eljárás elhúzódása miatt, és ennek előadását az elsőfokú bíróság sem követelte meg. E hiány azonban a másodfokú eljárásban orvosolható volt.

Mindezek miatt a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem kerülhetett sor, és mert az alább kifejtett indokok alapján az érvényesített jogot a felperes által előadott tények nem alapozzák meg, a bizonyítás megismétlése, kiegészítése sem szükséges, így az elsőfokú ítéletet a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján sem kellett hatályon kívül helyezni. Ezért a fellebbezést az ítéletábra érdemben bírálta el.

A felperes a keresetében az alperesek egyetemleges marasztalását kérte, melynek alapjaként az ellene folyamatban volt büntetőeljárásban álláspontja szerint jogellenesen elrendelt két kényszerintézkedést és az eljárás szükségtelen elhúzódását jelölte meg.

Az ítéletábra elsőként arra mutat rá, hogy a Római Egyezmény felperes által megjelölt 6. cikk 1. pontjában meghatározott jog megsértése közvetlenül nem képezheti az állammal, közigazgatási szervvel, bírósággal szembeni kártérítés jogalapját. Az Egyezmény 1. cikkében az azt aláíró államok ugyanis arra vállaltak kötelezettséget, hogy a joghatóságuk alá tartozó minden személy számára biztosítják az I. fejezetben (2-18. cikk) meghatározott jogokat és szabadságokat. Ez alapján pedig a részes államoknak a nemzeti jogukban kell jogvédelmet biztosítaniuk a 2-18. cikk szerinti jogoknak és szabadságoknak, meghatározva ezek gyakorlásának módját, megsértésük jogkövetkezményeit és az igényérvényesítés rendjét. A Római Egyezmény tehát az államok számára keletkezett kötelezettséget az állampolgáraikkal szemben, melynek teljesítése az Egyezmény II. fejezetének 32-34. cikke szerint kizárólag az Emberi Jogok Európai Bírósága előtt kényszeríthető ki.

A büntetőeljárás elhúzódása okán – a fentiekén túl – a felperes azért sem érvényesíthet igényt egyik alperessel szemben sem, mert az eljárási jog sérelme személyhez fűződő jogsérelemet nem jelent. Az eljárás ésszerű időn belüli befejezéséhez való jog a tisztességes eljáráshoz való jog részeként az Alaptörvényben és az egyes eljárási törvényekben deklarált alapvető emberi jog, melynek célja az

egyes eljárások szabályszerűségének garantálása. Ugyanakkor a polgári anyagi jog által védelemben részesített, a Ptk. 76. §-a szerinti személyhez fűződő jog az ember értékminőségének kifejeződése, az ember személyiségét alkotó lényegi tulajdonságok és ismérvek összessége. Az eljárás ésszerű időn belüli befejezéséhez fűződő jog megsértése akkor minősülhetne személyhez fűződő jog sérelmének, ha az eljáró közigazgatási szerv, bíróság kifejezetten az eljárás valamely résztvevőjének személyére tekintettel, a személyisége lényegét alkotó tulajdonságok, ismérvek miatt nem fejezi be az eljárást ésszerű idő alatt. Azt azonban a felperes sem állította, hogy a büntetőeljárásban a vádemelés során a III. rendű, míg a bírósági szakban a II. rendű alperes kifejezetten a személyére tekintettel nem törekedett az eljárás ésszerű idő alatti befejezésére. Mivel az eljárás ésszerű időn belüli befejezéséhez való jog nem személyhez fűződő jog, megsértése esetén a Ptk. 84. § (1) bekezdése szerinti jogkövetkezmények sem alkalmazhatók, ezért a felperest az eljárás elhúzódása okán egyik alperessel szemben sem illeti meg az érvényesíteni kívánt, a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja szerinti jog.

A felperes álláspontja szerint az I. rendű alperes a költségvetési szervek alapítójaként tartozik mögöttes felelősséggel a II. és III. rendű alperes által okozott károkért. Tény azonban, hogy az I. rendű alperes a büntetőeljárásban nem vett részt, így értelemszerűen annak során a felperesnek kárt nem okozhatott. A felperes által megjelölt Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdése szerinti felelősség alanya pedig a közhatalmat gyakorló jogi személy, azaz a közhatalmi jogkör gyakorlása során okozott vagyoni és nem vagyoni kárt a közhatalmi tevékenységet végző, vagy azt elmulasztó jogi személy köteles megtéríteni. A büntetőeljárásban eljáró, a közhatalmat gyakorló jogi személyiséggel rendelkező ügyészi szerv, bíróság által esetlegesen okozott károkért az I. rendű alperest a terhére kárfelelősséget alapító, azt reá hárító anyagi jogi norma hiányában helytállási kötelezettség nem terheli, ezért a felperes tőle kártérítést nem követelhet.

Az I. rendű alperessel szemben fennálló követelés hiányában a követelés elévülése fel sem merülhet, de az I. rendű alperes elévülési kifogása miatt az ítéletábra az alábbiakat emeli ki.

A Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, és a 326. § (1) bekezdése szerint a 324. § (1) bekezdésében meghatározott ötéves elévülési idő a követelés esedékessé válásakor kezdődik. A felperes előadása szerint az összesen 3.247.300 forint vagyoni kára a házi őrizet ideje (2007. május 19. - 2007. október 1.) alatt, valamint 2007. augusztus 16. és 2008. április 25. között (3.000 forint vizitdíj, 20.000 forint gyógyszerköltség), továbbá 2008. február 28. és 2009. február 28. között (2.460.000 forint elmaradt tartás) következett be, ezért e követelései 2012. október 1-jén, 2013. április 25-én és 2014. február 28-án elévültek. A házi őrizet és a lakhelyelhagyási tilalom elrendelésével okozott személyiségi jogsérelem miatti nem vagyoni kártérítési követelés a jogsérelem bekövetkeztével vált esedékessé, így az elévülés a házi őrizet, illetve a lakhelyelhagyási tilalom utolsó napjától megkezdődött, és 2012. október 1-jén, illetve 2013. február 14-én eltelt, így a felperes e kényszerintézkedések miatti nem vagyoni kártérítési követelése is elévült. A felperes az elévülés nyugvására nem hivatkozott, annak megszakadását eredményező, a Ptk. 327. § (1) bekezdésében taxatív módon meghatározott tény nem állított. Mindezek miatt a felperes 2016. április 21-én benyújtott keresetlevelében a Ptk. 325. § (1) bekezdése értelmében a követeléseit megalapozottságuk esetén sem érvényesíthette.

A felperes által a vagyoni és nem vagyoni kártérítés alapjául megjelölt kényszerintézkedéseket a Be. 130. § (2) bekezdése alapján a II. rendű alperes rendelte el. A Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdése szerinti kárfelelősség megállapítására csak akkor kerülhet sor, ha a károsult a kár elhárítására alkalmas jogorvoslati lehetőséget igénybe vette. A felperes azonban a házi őrizetet elrendelő 2007. május 19-én kelt határozatot tudomásul vette, az első fokon jogerőre emelkedett. A rendes jogorvoslat elmulasztása miatt pedig a házi őrizet elrendeléséből eredő kárainak érvényesítésére

nem jogosult. A másodfokú bíróságnak ezért azt kellett vizsgálnia, hogy a házi őrizet meghosszabbítását, majd a másodfokú határozattal megszüntetett házi őrizet helyett a lakhelyelhagyási tilalmat a II. rendű alperes a jogszabályok téves alkalmazásával, a felperes személyiségi jogainak sérelmével hozta-e meg. A határozatok meghozatala során azonban a II. rendű alperes nyilvánvaló és kirívó jogalkalmazási hibát nem vétett, így felróhatóság hiányában kártérítési felelőssége sem állapítható meg.

A felperes hivatkozott arra is, hogy a II. rendű alperes Be. 583. § (5) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget. A tájékoztatási kötelezettség elmulasztása tény, azonban a felperes vagyoni és nem vagyoni kárigényt kizárólag a kényszerintézkedések elrendelése és az eljárás elhúzódása miatt érvényesített, a tájékoztatási kötelezettség elmulasztása miatt nem. A II. rendű alperes egyebekben alappal hivatkozott a felperes követelésének elévülésére is a fent kifejtett indokok miatt.

A felperes a III. rendű alperessel szembeni keresete ténybeli alapjaként is az eljárás elhúzódását és a kényszerintézkedések elrendelését, fenntartását jelölte meg. A III. rendű alperes azonban kényszerintézkedést nem rendelt el, azt a Be. 130. § (2) bekezdése alapján a II. rendű alperes rendelte el, ezért az érvényesíteni kívánt jogot megalapozó tény hiányában a felperes III. rendű alperessel szembeni igénye alaptalan.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését - eltérő indokkal - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. rendű alperes jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére, mely munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján a (6) bekezdésre figyelemmel az elvégzett munkával arányban álló összegben állapított meg.

A II. és III. rendű alperes a perköltség tárgyában határozathozatal mellőzését kérte, ezért arról a másodfokú bíróságnak a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján nem kellett döntenie.

A sikertelen fellebbezés folytán a felperesnek a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján meg kell fizetnie az állam által előlegezett, az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illetéket is. A felperes által érvényesített követelés összege 10.597.300 forint volt, így az ezen illetékalap figyelembevételével fizetendő kereseti illeték összege az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján 635.835 forint, ezért az ítéletábra az elsőfokú ítéletet ennyiben kiigazította.

, 2017. november 30.

. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

Dr. Gyuris Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Örkényi László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

